

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 801 ²	Κοίμησις τῆς Θεοτόκου 15 Αὐγούστου 2001	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ ἔνδοξος Κοίμησις

«Τῇ ἐνδόξῳ κοιμήσει σου οὐρανοὶ ἐπαγάλλονται καὶ ἀγγέλων γέγηθε τὰ στρατεύματα· πᾶσα ἡ γῆ δὲ εὐφραίνεται...» (στιχηρὸν αἰῶν Κοιμήσεως)

Ἡ Παναγία, ἀγαπητοί μου, ἦταν ἓνα φτωχὸ κορίτσι τῆς Ναζαρετ ἀπὸ ἄσημους γονεῖς. Δὲν εἶχε τίποτε ποὺ νὰ προμηνύη δόξα. Ἡ γέννησί της πέρασε ἀπαρατήρητη. Ταπεινὴ ἢ εἴσοδος της στὸν κόσμον, ταπεινὴ καὶ ἡ ζωὴ της. Ἄλλ' ἐνῶ ἡ εἴσοδος ἦταν ταπεινὴ, ἡ **ἐξοδὸς της ἦταν ἔνδοξη**.

Καὶ δικαίως. Διότι πέρασε ὅλη τὴ ζωὴ της μὲ ἀγνόητα, ταπεινώσει καὶ ἄκρα ὑπακοὴ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ποιᾶς ἄλλης γυναίκας ἢ ἀποστολῆ συγκρίνεται μὲ τὴ δική της; «Ὅλες γέννησαν θνητούς· αὐτὴ **ἀξιώθηκε νὰ γίνῃ Μητέρα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ**. Ὅπως κήρυττε καὶ ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, «*γυναῖκες στὸν κόσμον ἦσαν χίλιες χιλιάδες, ἀλλὰ καμμία δὲν εὐρέθη νὰ πληρώσῃ τὴν πλευρὰν τοῦ Ἀδάμ, παρὰ ἡ Δέσποινα Θεοτόκος*».

Ὅταν ἡ Παναγία παρέδωσε τὸ πνεῦμα στὸν Υἱὸ καὶ Θεὸ της, συγκλονίστηκε γῆ καὶ οὐρανός. **Ἡ κηδεῖα** τοῦ ἱεροῦ σκηνώματός της εἶχε μεγαλοπρέπεια μοναδική. Ἀπόστολοι ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς μεταφέρθηκαν στὴ Γεθσημανὴ πάνω σὲ σύννεφα. Μυροφόρες γυναῖκες καὶ πιστὸς λαὸς ἀκολουθοῦσαν. Ἄσεβες τόλμημα ἀπίστου Ἰουδαίου, ποὺ ἐπιχείρησε νὰ βεβηλώσῃ τὸ ἱερὸ σκηνώμα, ἐπατάχθη...

Ἡ Γῆ μὲ τὰ ἐκλεκτότερα τέκνα της ἐκήδευε τὴν Βασιλομήτορα. Ἀλλὰ τί ἦταν οἱ τιμὲς τῆς γῆς ἐμπρὸς στίς **τιμὲς τοῦ οὐρανοῦ**; Καθὼς ἀνέβαινε πρὸς τὰ ἄνω βασιλεία τῆς ἔγινε ἐξαιρετικὴ ὑποδοχὴ. Ταξιαρχίες ἀγγέλων ἔσκυβαν καὶ τὴν προσκυνοῦσαν. Ὁ Υἱὸς ὑπεδέχθη τὴν Μητέρα. Καὶ ἐκεῖνη στάθηκε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ μένη στὰ δεξιὰ του πρεσβεύουσα ὑπὲρ τῶν ἁμαρτωλῶν.

Ταπεινὴ εἴσοδος, ἔνδοξος - πανένδοξος ἔξοδος. Εἶνε αὐτὰ φαντασία, εἶνε αὐτὰ μῦθος; Ὁχι, χίλιες φορὲς ὄχι. **Τὰ βεβαιώνει ἡ ἁγία μας**

Ἐκκλησία, ποὺ ὤρισε σήμερα νὰ ἐορτάζεται ἡ Κοίμησις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Σήμερα ψάλλονται ὠραιότατοι ὕμνοι, μὲ τοὺς ὁποίους ἐξαίρεται τὸ μεγαλεῖο τῆς Παναγίας καὶ ἰδίως τὸ γεγονός τῆς τελευτῆς, τῆς κοιμήσεως της.

Πολλά, ἀγαπητοί μου, εἶνε τὰ διδάγματα ἀπὸ τὴν ἐορτὴ αὐτή. Ἐμεῖς θὰ περιορισθοῦμε σὲ ἓνα καὶ μόνο, στὸ δίδαγμα, ποὺ κλείνει ἡ λέξι μὲ τὴν ὁποία ἡ Ἐκκλησία μας χαρακτηρίζει τὸ γεγονός τῆς τελευτῆς τῆς Παρθένου. Ἡ τελευτὴ της ὀνομάζεται ὄχι θάνατος ἀλλὰ **κοίμησις**. Γιατί; Προσέξτε, παρακαλῶ.

Στὴ γλώσσα τῆς ἁγίας Γραφῆς **θάνατος** δὲν σημαίνει ἐξαφάνισι τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως. Ὁχι. Κατὰ τὸν θάνατο γίνεται χωρισμός. Χωρίζεται ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ σῶμα. Ἡ ψυχὴ φεύγοντας πορεύεται πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὸν οὐράνιον κόσμον τῶν πνευμάτων. Ἡ πορεία αὐτὴ εἶνε ὄχι φανταστικὴ ἀλλὰ πραγματικὴ, τὴν ὁποία βεβαιώνει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Τί συναντᾷ τότε ἡ ψυχὴ, ἀπὸ πόσα τελωνεῖα περνάει, σὲ τί ἔλεγχο τὴν ὑποβάλλουν, δὲν γνωρίζουμε λεπτομερῶς. Λόγοι ἁγίων ἀνδρῶν, ποὺ εἶδαν ψυχὰς τεθνεώτων νὰ πορεύωνται πρὸς τοὺς χλοερούς λειμῶνες τοῦ παραδείσου ἢ πρὸς τοὺς σκοτεινοὺς τόπους τῆς κολάσεως, ρίχνουν κάποιο φῶς· ἀλλὰ τὸ φῶς αὐτὸ εἶνε ἀμυδρό, ἀνίκανο νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργεια τῶν ἀνθρώπων.

Στὸν ἀνθρώπο διὰ τῆς Γραφῆς ἔχει ἀποκαλυφθῆ, ὅτι **ἡ ψυχὴ** φεύγοντας ἀπὸ τὸ σῶμα δὲν πεθαίνει, ὅπως διδάσκουν οἱ ὕλισται καὶ μαζί μ' αὐτοὺς οἱ χιλιασταί, ἀλλὰ **ζῆ, συνεχίζει τὴ ζωὴ της** (βλ. Λουκ. 12,20· 16,23-26· 23,42-43). Αὐτὸ εἶνε γεγονός καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀμφιβάλλῃ ὁ Χριστιανός.

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τερ-

ματίζει τὸ ἐδῶ στάδιο τῆς ζωῆς ἀνεβαίνει ὡς πνεῦμα στὸν ἄλλο κόσμο, **τὸ σῶμα** ὡς ὑλικὸ παραδίδεται στὴ φθορά, **σὲ προσωρινή φθορά**. Διότι ἀπὸ τὸ φθαρτὸ σῶμα κατὰ τὴν κοινὴ ἀνάστασι θὰ προέλθῃ νέο σῶμα ἄφθαρτο, τὸ ὁποῖο θὰ ἐνωθῆ μὲ τὴν ψυχὴ καὶ θὰ ζήσῃ μαζί της εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Ναί, **τὸ σῶμα θ' ἀναστηθῆ!** Ἐν ἀναμονῇ δὲ τῆς ἀναστάσεως ὁ θάνατος στὴ Γραφῆ ὀνομάζεται *κοίμησις*. Ὁ προφήτης Δαυὶδ «ἐκοιμήθη» (Πράξ. 13,36). Ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος «ἐκοιμήθη» (ἔ.ἀ. 7,60). Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν ὁμιλεῖ γι' αὐτοὺς ποὺ ἔφυγαν γιὰ τὴν ἄλλή ζωὴ, δὲν λέει «ἀπέθανον», ἀλλὰ τοὺς ὀνομάζει «κεκοιμημένους». «*Οὐ θέλομεν δὲ ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, περὶ τῶν κεκοιμημένων, ἵνα μὴ λυπησθε καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα*» (Α' Θεσ. 4,13). Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τὸ θάνατο τὸν ὀνομάζει ὕπνο. Ὅταν μπῆκε στὸ σπίτι τοῦ Ἰαεῖρου καὶ εἶδε νὰ κλαῖνε γιὰ τὴ νεκρὴ κόρη, εἶπε· «*Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει*» (Λουκ. 8,52. Μάρκ. 5,39). Καὶ γιὰ τὸ Λάζαρο εἶπε ὅτι «*κεκοιμήται*» (Ἰω. 11,11-15), καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸν ἀνέστησε· μὲ τόση δὲ εὐκολία μὲ ὄση ξυπνάει κανεὶς κάποιον ποὺ κοιμάται.

Κοίμησις! Ἡ λέξι αὐτὴ τῆς Γραφῆς θὰ ἔφτανε γιὰ νὰ διδάξῃ, νὰ παρηγορήσῃ καὶ νὰ ἐμψυχώσῃ τοὺς Χριστιανούς, ἐκείνους τοῦλάχιστον ποὺ συρρέουν στοὺς ναοὺς νὰ ἐορτάσουν καὶ πανηγυρίσουν τὴν «ἐνδοξον» καὶ «πάνσεπτον» καὶ «ἀθάνατον κοίμησιν» τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἄκουῦτε, ἐορτασταί! Ἡ Παναγία δὲν πέθανε, ἀλλὰ ἐκοιμήθη! Τὸ ἱερό της σκῆνωμα κηδεύθηκε, τοποθετήθηκε στὸν τάφο, ἀλλ' ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία γι' αὐτὴν «*τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν· ὡς γὰρ ζωῆς μητέρα πρὸς τὴν ζωὴν μετέστησεν ὁ μήτραν οἰκίσας ἀειπάρθενον*» (κοντάκ.). Ἡ Παναγία μὲ ὅλη τὴν ἀπαστράπτουσα αἴγλη τῶν ἀρετῶν, «*ἐν ἱματισμῷ διαχρύσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη*» (Ψαλμ. 44,10) μετέστη πρὸς τοὺς οὐρανοὺς. «*Τίς*», ἀναφωνοῦσαν οἱ ἄγγελοι, «*τίς αὕτη ἡ ἐκκύπτουσα ὡσεὶ ὄρθρος, καλὴ ὡς σελήνη, ἐκλεκτὴ ὡς ὁ ἥλιος, θάμβος ὡς τεταγμένοι;*» (Ἄσμ. 6,10).

Ἡ Παναγία ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς δόξης ἀκούγεται νὰ λέῃ **πρὸς ὅλους τοὺς Χριστιανούς**, ποὺ δοκιμάζονται ἐδῶ·

Πιστὰ παιδιὰ τοῦ οὐρανοῦ Πατρός, ἔχετε θάρρος. **Τί φοβᾶστε, τὸν θάνατο;** Ἀλλὰ ὁ θάνατος εἶνε ἡ πύλη γιὰ τὴ νέα ζωὴ. Ἐδῶ ἐπάνω ποὺ βρίσκομαι ὑπάρχει μία ζωὴ ποὺ κανεὶς στὴ Γῆ δὲν μπορεῖ οὔτε κἀν νὰ φαντασθῆ.

Ἡ ζωὴ αὐτὴ προορίζεται γιὰ ὄσους θὰ ζήσουν μὲ πίστι καὶ ἀρετὴ. Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ μεροληψία. Ὁ Υἱός μου εἶνε δίκαιος Κριτής. Ὅταν ἦταν κάτω στὴ γῆ, καὶ ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς του ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ποὺ μὲ μακάριζε, διότι ἀξιώθηκα νὰ γίνω μητέρα του, ἐκεῖνος εἶπε, ὅτι στὸν κύκλο τῆς μακαριότητος δὲν θὰ εἶμαι μόνο ἐγὼ ποὺ τὸν γέννησα, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ὅσοι ἀκοῦνε καὶ ἐφαρμόζουν τὸ λόγο του. Διότι ὁ Χριστὸς γεννᾶται πνευματικῶς σὲ κάθε ψυχὴ ποὺ τὸν πιστεύει καὶ τὸν λατρεύει ὡς μοναδικὸ Σωτῆρα. «*Μενοῦνγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν*» (Λουκ. 11,28).

Στὴ **δόξα τοῦ οὐρανοῦ** λοιπὸν προσκαλούμεθα ὅλοι.

* * *

Ἐνδοξη, ἀγαπητοί μου, ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία, ὑπῆρξε ἡ κοίμησις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. **Ἐνδοξη ὑπῆρξε καὶ ἡ κοίμησις ὅλων τῶν δικαίων**, ποὺ ἐξετέλεσαν πιστὰ τὴν ἀποστολή τους. Ὁ καθένας ἀπὸ αὐτοὺς φεύγοντας ἀπ' τὸν κόσμο τοῦτο μπορεῖ νὰ πῆ τὸ ψαλμικό· «*Ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθήσομαι καὶ ὑπνώσω, ὅτι σύ, Κύριε, κατὰ μόνας ἐπ' ἐλπίδι κατώκισάς με*» (Ψαλμ. 4,9).

Τὸ ἀντίθετο συμβαίνει μ' **ἐκείνους ποὺ δὲν ἀγάπησαν τὸ Θεὸ καὶ τὸν πλησίον**, δὲν ἐκτέλεσαν τὰ ἱερά τους καθήκοντα, δὲν ἐκπλήρωσαν τὴν ἀποστολή τους, ἀλλὰ νικήθηκαν ἀπὸ τὶς κακίες καὶ τὰ πάθη, σπατάλησαν τὰ θεῖα δῶρα, ἀποδείχθηκαν ἀνάξιοι τῆς ἱερᾶς κλήσεως, πρόδωσαν τὴν πίστι. Ἡ κοίμησί τους ἦταν ὄχι φωτεινὴ ἀλλὰ **σκοτεινὴ**· ὄχι ἐνδοξη, ἀλλὰ **ἄτιμη**. Ὅχι φωτεινοὶ ἄγγελοι ἀλλὰ σκοτεινοὶ δαίμονες ἦταν οἱ συνοδοὶ τους κατὰ τὴν ἔξοδο τῆς ψυχῆς τους γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο. Διότι **θρῆνος** καὶ κοπετὸς ἀκούγεται κατὰ τὴν ἔξοδο ψυχῆς ἀμετανοήτου ἀμαρτωλοῦ. Ποιὸς δὲν κλαίει;

Χριστιανοί! Ἐνδοξη κοίμησι εἶχε ἡ Παναγία. Ἀλλ' **ἐνδοξη κοίμησι πρέπει νὰ ἔχουμε κ' ἐμεῖς**. Ἐνδοξη διὰ πίστεως καὶ ἀρετῆς. Ἐνα φύλλο δάφνης ἀπὸ τὴ δόξα ἐκεῖνη νὰ λάβουμε! Εἶθε ὁ Κύριος, διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ποὺ μετέστη στοὺς οὐρανοὺς, νὰ μᾶς δώσῃ τέτοιο τέλος. Εἶθε στὸν καθένα ἀπὸ μᾶς νὰ ἐκπληρωθῆ ἡ εὐχὴ τῆς Ἐκκλησίας· «*Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικὰ καὶ καλὴν ἀπολογίαν τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ αἰτησώμεθα*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**